

6 d'Agost: La Transfiguració del Senyor (C)

Text de l'Evangelí (Lc 9,28-36): En aquell temps, Jesús va prendre amb Ell Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, l'aspecte de la seva cara va canviar i el seu vestit es tornà d'una blancor esclatant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos i parlaven de la partença de Jesús, que s'havia d'acomplir a Jerusalem.

A Pere i els seus companys, la son els vencia, però es van desvetllar i van veure la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests ja se separaven de Jesús, Pere li digué: «Mestre, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies». No sabia què deia. Encara ell parlava així, quan es formà un núvol que els anà cobrint. Ells s'esglaiaren, en veure que entraven dins el núvol. Llavors va sortir del núvol una veu que deia: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo». Així que s'hagué sentit la veu, Jesús es quedà tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no explicaren a ningú res del que havien vist.

«Mestre, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes (...).»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, tot meditant la Transfiguració, intuïm la situació de l'home al Cel. Allò que més ens interessa és contemplar l'espontània reacció dels "interlocutors terrenals" de l'escena. Un cop més, és Simó Pere qui pren la paraula: «Mestre, és bo que

estiguem aquí dalt» (Lc 9,33). És meravellós comprovar que, només veient el Cos del Crist en estat gloriós, Pere se sent plenament feliç: no troba a faltar res més.

«Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies». La reacció de Pere mostra el dinamisme més autèntic de l'amor: ell ja no pensa en la seva pròpia comoditat; ell vol retenir aquella situació de profunda felicitat, tot procurant el bé dels altres (en aquest cas, interpretat d'una manera molt humana: unes tendes!). És la manifestació més clara del veritable amor: sóc feliç perquè et faig feliç; sóc feliç lliurant-me a la teva felicitat.

A més, és força revelador el fet que Simó reconegui intuïtivament Moisès i Elies. Pere, lògicament, tenia notícia d'ells, però mai els havia vist (havien viscut segles abans!) i, en canvi, els reconeix immediatament (com si els conegués des de sempre). Heus ací una mostra de l'elevat grau de coneixença de l'home al Cel: en contemplar Déu "cara a cara", experimentarà una inimaginable ampliació del seu saber (una participació més profunda en la Veritat). En fi, «la "divinització" en l'altre món aportarà a l'esperit humà una tal "gama d'experiències" de la veritat i de l'amor, que l'home mai hauria pogut assolir en la vida terrenal» (Sant Joan Pau II).

Finalment, Simó, només veure Moisès i Elies, no solament els coneix a l'instant, sinó que també els estima immediatament (pensa en fer una tenda per a cadascú d'ells). Sant Pere, Papa (el primer de l'Església), però pescador, expressa aquest amor d'una manera senzilla; santa Teresa, monja, però Doctora (de l'Església) expressà la lògica de l'amor de manera profunda: «La felicitat de fer feliç l'altre excedeix la meva pròpia felicitat».